

3 | Apoštol
Pavol
František Trstenský

5 | Som šťastná
s blízkymi ...
Ján Duda

6 | Izrael treba
navštíviť ...
Monika Hodnická

12 | Kríž pre
pápeža
Exkluzívne zábery

Vzor mužnosti

Michal archanjel je pre mňa veľkým vzorom mužskosti. Príbeh boja proti satanovi určite dobre poznáte. Stokrát ste počuli význam jeho mena. Chcem tu opísať niečo iné.

V srdci každého muža driemu tri túžby a to prežívať veľké dobrodružstvo, bojovať boj za dobrú vec a vyslobodiť krásnu ženu.

Prečo som sa rozhodol prihovoriť mužom? Muži nie sú mužmi a ženy nie sú ženami. V dnešnom svete perfekcionalizmu je ozajstný muž ten, kto má vplyvné postavenie, najvyššie možné vzdelanie, používa excellentný slovník, vozí sa na super drahom aute, dokáže v práci vydať neskutočný výkon, správa sa podľa spoločenského bontónu, je stále oholený, upravený - jednoducho superman. Prečo ale toto všetko oberá jeho srdce o chuť prežívať dobrodružstvo? Prečo muži utekajú od svojich krások k iným, u ktorých hľadajú potvrdenie svojej mužskosti? (Ženskosť nikdy nemôže potvrdiť mužskosť). Prečo po zlyhaní v boji už nechcú viac bojovať?

Väčšina mužov je znuđených zo svojho spôsobu života. Muž potrebuje niečo hlbšie. V prvom rade potrebuje nájsť sám seba, kto vlastne je, prečo je práve tam, kde je. Potrebuje nájsť odpovede na veľa nezodpovedaných otázok.

Každý si nesieme ranu, možno veľa rán, ktoré sme utŕžili od nášho narodenia

až po dnes. Či už je to strata otca v detskom veku, ubíjanie zdravého sebavedomia neustálym a ustráchaným spôsobom výchovy, alebo rany spôsobené alkoholizmom otca. Všetko je to niekde hlboko v srdci.

Je jednoduché byť niekde vzadu v „poslednom rade“ a tváriť sa v zmysle hesla „mňa sa to netýka“. Mohol tak urobiť aj Michal. Mohol ostať stáť „vzadu“ a prizerať sa, ako ten starý had, veľký drak zvädza ďalších a ďalších čistých anjelov. Prečo bojoval? Boh ho stvoril na to, aby bojoval a aby tento boj vyhral.

Aj teba Boh stvoril ako muža, lebo túžil mať na zemi správneho chlapa, ktorý bude v Jeho mene „bojovať“. Len ty máš srdce muža, ktoré dokáže milovať ženu, ktorú ti dal On. Len ty ju môžeš oslobodiť zo zakliatej veže jej rán.

Chlapi majú veľmi radi úryvok zo sv. písma – „*Podriadujte sa jedni druhým v bázni pred Kristom. Ženy svojim mužom ako pánovi, lebo muž je hlavou ženy, ako je aj Kristus hlavou Cirkvi, on, Spasiteľ tela. Ale ako je Cirkve podriadená Kristovi, tak aj ženy mužom vo všetkom*“. U väčšiny mužov, ktorí sú len dobrými hercami a svoju mužskosť len dokonale hrajú, sa tu končí tento odkaz, ktorý napísal muž Pavol v liste Efezanom, lebo to, čo žiada tam ďalej, sa dotýka priamo ich srdca a to: „*Muži, milujte manželky, ako aj Kristus miluje Cirkve a seba*

Sv. Michal

samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkve (pripomínam mužom - svoju krásku) slávnnu, na ktorej niet škvŕny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola (vaša princezná) svätá a nepoškvrnená.“

Žena túži byť obdivovaná a vtiahnutá do dobrodružstva. Každý deň čaká na to, kedy jej povieš „*si moja princeznička*“. Aj keď je zafúlaná možno od múky, z ktorej práve pečie koláč a v tých teplákoch alebo zástere nevyzerá ako prvá dáma kráľovského dvora. Skús sa zahľadieť do jej očí po týchto slovách. Určite v nich uvidíš radosť rozkošného dievčatka, ktoré sa točí v dlhej mamej sukni pred

svojím otcom. Ver tomu, v tom momente si pre ňu princ, ktorý ju zachránil. Odkiaľ vziať silu ísť ďalej po pádoch, odkiaľ vziať nádej, že raz sa to podarí?

Každý muž potrebuje niekoho, kto mu dá druhú šancu, kto mu dá pomocnú ruku, kto mu odhalí jeho podstatu, kto dá zmysel jeho neskutočnému príbehu. Kam máme ísť? Na koho sa obrátiť? Odpoveď je skoro až neuveriteľná. Uzdraviť tvoje srdce môže jedine BOH. Jedine Boh vie, čo v tebe je. Len On je ten, ktorý ti môže vrátiť tvoje pravé meno. Stačí Mu len tvoje ÁNO. Michal zvíťazil a stojí za tebou.

editoriál

Mená skrývajú v sebe určitú symboliku.

Keď sa kardinál Ratzinger stal pápežom, mnohí si kládli otázku, prečo si zvolil práve meno Benedikt. Pápež na túto otázku dal vysvetľujúcu odpoveď. Rozhodol sa pre toto meno preto, aby nadviazal na pápeža Benedikta XV., ktorý viedol cirkev počas búrlivých časov prvej svetovej vojny. Ako hovorí: „Bol to odvážny a ozajstný prorok mieru a usiloval sa s veľkou statočnosťou najprv o to, aby sa predišlo dráme vojny a neskôr o zastavenie jej zlovestných dôsledkov.“ A pokračuje: „Chcel by som vo svojom úrade pokračovať v tejto službe zmierenia a harmónie medzi ľuďmi a národmi v presvedčení, že najväčšie dobro mieru je predovšetkým Božím darom. Je to krehký a vzácny dar, o ktorý by sme mali všetci prosiť, chrániť ho a budovať.“

Druhý dôvod, prečo si Benedikt XVI. zvolil toto meno, je podľa neho osobnosť veľkého patriarchu mníšstva – svätého Benedikta z Nursie, ktorý je spolu so sv. Cyrilom a Metodom patrónom Európy. Zdôrazňuje: „Vzrastajúci a rozširujúci sa rád Benediktínov mal veľký vplyv na šírenie kresťanstva v celej Európe. Preto je v Nemecku a obzvlášť v Bavorsku, v mojom rodisku, veľmi uctievaný. Je orientačným bodom jednoty Európy a dôrazným odkazom na nevyhnutné kresťanské korene v európskej kultúre a civilizácii.“

Slávime odpustovú slávnosť našej farnosti. Kostol je zasvätený archanjelovi Michalovi. Aj tento anjel má výnimočné meno, pretože v hebrejskom preklade znamená „Kto ako Boh?!“ Je to akýsi druh bojového výkriku, s ktorým vodca nebeského vojska porážal Božieho odporcu Lucifera a jeho anjelov.

Každý z nás máme nejaké meno. To, ktoré sme dostali pri krste, sme si vybrať nemohli. Ovplyvniť voľbu sme mohli do určitej miery pri výbere birmovného mena. Čo však ovplyvniť môžeme, je to, s čím sa naše meno bude spájať. Nie je dôležité, či je pred ním alebo za ním nejaký titul, podstatnejšie je, aby sa človek usiloval robiť svojmu menu česť. Aby sa meno stalo „značkou kvality“ dobrého človeka. Môžeme si to vyprosovať aj u našich patrónov.

Všetkým čitateľom prajem pozhnanú odpustovú slávnosť.

Monika Hodnická

zdravotnícke okienko

Liečivé účinky Svätej Zeme

Svätá zem – krajina tajomstiev, zrodu duchovných prúdov, ale aj liečivých prameňov, morí i početných národných parkov a prírodných rezervácií. Po mojom letnom putovaní po Zemi zasľúbenej by som sa chcela venovať práve jej liečivým aspektom.

Prvý z nich – aspekt duchovný. Pocit harmónie, prehĺbenia viery a intímneho stretnutia duše s Najvyšším. Letné letné zdieľanie Jeho pozemského osudu, hľadanie pokoja a pravdy v chaose sveta. Aj Sväté písmo sa počúva a číta s väčším porozumením a pochopením. Zrazu pocítite záujem o poznanie ľudských vlastností biblických postáv, ľudí z mäsa a kostí so svojimi osudmi, trápeniami, zrodenými a zasadenými do konkrétnej historickej doby. Putovanie biblickou históriou inšpiruje minimálne k nadhľadu nad veci hmotné a súčasné, k túžbe po veciach duchovných. Z prechádzky historickým Jeruzalemom nás prebudia len nemilosrdné bezpečnostné prehliadky izraelských vojakov temer na každom kroku a pípanie detektorov. Pre každého z nás je to cesta neopakovateľná a jedinečná... jej harmonizujúce a liečivé účinky pocítite na „vlastnej koži“ i duši.

Druhý aspekt – morský. Izrael – krajina štyroch morí. Prekvapilo ma, že okrem Červeného, Stredozemného a Mŕtveho mora sa k moriam počíta aj Genezaretské jazero. Stojac na jeho brehu máte skutočne pocit rozľahlého mora. Len sladkosť prezradí jeho vnútrozemský pôvod. Každé z izraelských morí je iné. Červené – posiate koralmi, dokonca nadnáša temer ako Mŕtve more, je prekvapivo čisté a veľmi príjemné na plávanie. To Stredozemné sme

zažili skôr búrlivo nielen vlnami, ale aj prítomnosťou robusných vojenských plavidiel počas vojnového konfliktu s Libanom. Mŕtve more je skutočnou lahôdkou pre lekárov i pacientov. Pálením odhalí aj tie najmenšie odreninky a rany na koži. Nemali by ste sa v ňom kúpať dlhšie ako 20 minút. Plávať sa vám v ňom určite nepodará. Svojím zložením je skutočne pozoruhodné. V litri sa nachádza asi štvrtá kila soli. Obsahuje síru, horčík, bróm, chlór, vápnik a draslík. Ich koncentrácia je desaťnásobne vyššia ako v oceáne. To predurčuje využitie Mŕtveho mora k liečivým účelom. Na jeho pobreží vyrastajú kúpele zamerané predovšetkým na liečbu kožných ochorení napríklad psoriázy, ale aj nervových a dýchacích chorôb. Izraelčania majú však jeden problém – Mŕtve more postupne vysychá. Už teraz uvažujú nad projektmi, ako tomu zabrániť možno aj úzkym prepojením kanálom so Stredozemným morom.

Aspekt tretí – národné parky a rezervácie. Je ich vyše päťdesiat. Žiaľ, pre vojnový konflikt sme tie galilejské museli oželiť. Početné archeologické pamiatky z rôznych historických období sú veľmi dobre udržiavané. Historicky cenné sú hlavne parky z obdobia Rímskej ríše. Kúpele boli v antických mestách ich významnou súčasťou a hodnotná mozaiková výzdoba má i dnes veľkú historickú cenu. Dômyselne usporiadaná architektúra interiéru umožňovala maximálny oddych i pestovanie ľudskej komunikácie už v antických dobách. Relax a starostlivosť o zdravie bol aj dobách historických dôležitou súčasťou každodenného života.

Takže v zhone každodenných povinností a stresu nezabúdajte na svoju dušu i telo. Tiež potrebujú žiť v harmónii. Cestu k nej si potrebuje hľadať každý sám aj s pomocou múdrosti Svätého písma.

MUDr. Jana Virčíková

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: MUDr. Mária Košalová, Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lucia Dutková. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Odborný konzultant: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.

Apoštol Pavol

Je potrebné úprimne priznať, že informácií o Pavlovom živote od jeho narodenia až po obrátenie je v prameňoch, ktoré sme vymenovali, skutočne málo. Je to pochopiteľné. V centre pozornosti prvej Cirkvi bola predovšetkým Pavlova apoštolská činnosť. Aj samotný Pavol podáva autobiografické údaje len na druhom mieste. Centrálnu úlohu zohráva Evanjelium, ktoré hlása. To však neznamená, že nič nenachádzame.

Miesto narodenia

V *Sk* 22,3 Pavol pred tribunálom v Jeruzaleme hovorí o sebe tieto slová: „Ja som Žid. Narodil som sa v cilícijskom Tarze, ale vychovávaný som bol v tomto meste.“ V *Sk* 21,39 Pavol uvádza: „Ja som Žid z cilícijského Tarzu, občan nie neznámeho mesta.“ Tak dostávame základné označenie, pod ktorým apoštol národov vošiel do dejín „Pavol z Tarzu.“

Sám Pavol teda o sebe hovorí, že sa narodil v Tarze v Cilícii. Máme však aj svedectvo sv. Hieronyma, ktorý najskôr vo svojom komentári na List Filemonovi a neskôr vo svojom diele *De viris illustribus* veci komplikuje, keď píše: „Paulus apostolus, qui ante Saulus, extra numerum duodecim apostolorum de tribu Benjamin et oppido Judae Giscalis fuit, quo a Romanis capto cum parentibus suis Tarsum Ciliciae commigravit.“

Podľa tejto správy sa Pavol narodil v Giscala. Giscala je mesto, ktoré sa

nachádza v Galilei. Dnes sa exegeti domnievajú, že Pavol sa narodil už v Tarze, ale jeho rodičia mohli pochádzať z tohoto galilejského mesta. Dôvodom, pre ktorý sa Pavlovi rodičia presťahovali do Tarzu, mohla byť zlá ekonomická situácia.

Tarzus bolo prvým miestom, ktoré malo vplyv na budúceho Kristovho učeníka a jeho formáciu. Pavol uvádza, že Tarzus bolo „nie neznáme mesto“ (*Sk* 21,39). Toto mesto je približne 4000 rokov staré. Od čias Hittitov bolo hlavným mestom Cilície. V 9. stor pred Kr. prešlo pod správu Asýrie a okolo r. 400 pred Kr. pod Peržanov. V r. 333 pred Kr. bola Cilícia dobytá Alexandrom Veľkým a bolo silno helenizované. Okolo r. 47 pred Kr. Tarzus pripadol Rimanom. Za čias Pavla celá oblasť bola zjednotená do jednej provincie Sýria - Cilícia (porov.

Gal 1,21). Bolo to prístavné mesto, kde sa stretávali ľudia, obchod a kultúra. V meste vládol náboženský synkretizmus. Asýrske, perzské a najmä grécke prvky vstupovali do náboženských prejavov. Židia, ktorí žili v diaspóre, mali svoju synagógu, ale zároveň žili v helénskom svete, poznali grécky jazyk, obchod, kultúru atď.

Formácia Pavla sa rozvíjala predovšetkým po náboženskej stránke. Od detstva sa zoznamoval s Bibliou. V diaspóre Židia používali jej grécky preklad známy pod menom Septuaginta. V synagóge sa čítali posvätné texty v hebrejskom a aramejskom jazyku. Takže Pavol dostal vzdelanie aj v týchto jazykoch.

Okrem tejto intelektuálnej formácie dostal Pavol od svojich rodičov remeslo, ako to bolo zvykom u Židov. Židovské príslovie hovorí: „Každý muž je povinný vyučiť syna remeslu. Kto nevyučí syna remeslu, naučí ho, aby sa

stal zlodejom.“ Pavlovým remeslom bolo vyrábať stany (porov. *Sk* 18,3). Toto remeslo bolo v Cilícii, odkiaľ Pavol pochádzal, veľmi rozšírené a aj pre samotného Pavla bolo veľmi dôležité, lebo mu poskytovalo slobodu a nezávislosť.

Dátum narodenia

Nepoznáme presný dátum Pavlovho narodenia a je nemožné presne ho určiť. Preto sme odkázaní na isté hypotézy, ktoré vychádzajú z *Flm* 9 a *Sk* 7,58. V *Flm* 9 Pavol o sebe píše: „...radšej prosím pre lásku ja, Pavol, už starec a teraz aj väzeň Krista Ježiša.“ Keďže Pavol sa v liste nazýva „starec“, predpokladáme, že ho napísal niekedy pred svojou smrťou, pravdepodobne už v Ríme niekedy v období rokov 61-63 po Kr. V *Sk* 7,58 je opísané kameňovanie svätého Štefana a na adresu Pavla sa uvádza: „Svedkovia si odložili šaty k nohám mladého muža, ktorý sa volal Šavol.“

Podľa Hipokrata je staroba šiestym zo siedmich období človeka. Naznačuje plnú zrelosť a je v 49-56 rokoch života. V *Sk* 7,58 je Pavol nazvaný „mladý muž“, čo zodpovedá obdobiu medzi dvadsiatym prvým a dvadsiatym druhým rokom života. Ak Pavol napísal list Filemonovi v Ríme, v ktorom sám seba označuje výrazom „starec“, bolo to niekedy v rokoch 61-63 po Kr. Pri kameňovaní Štefana je označený ako „mladý muž“. Podľa toho by sa Pavol narodil niekedy okolo roku 5-10 po Kr.

Pavlovo meno

V *Flp* 3,5 čítame: „Na ôsmy deň obrezaný, z Izraelovho rodu, z Benjamínovho kmeňa, Hebrej z Hebrejov, čo sa týka zákona farizej, čo do horlivosti prenasledovateľ Cirkvi, čo do spravodlivosti, ktorá je v zákone, žil som bezúhonne.“ (podobne *Sk* 23,6 a 26,5). Pavol pri obriezke prijal meno Šaul odvodené z hebrejského slovesa šaal - žiadať, jeho pogrčtené meno bolo Saulos. Podľa vtedajšieho bežného zvyku Židov v diaspóre, Šaul dostal aj rímske meno Paulus. Iba pod týmto menom sa apoštol predstavuje vo svojich listoch. Skutky apoštolov zachovali obidve jeho mená – Šavol aj Pavol. Až po *Sk* 13,9 je apoštol nazývaný výlučne Šavol a to jednak v jeho hebrejskej forme Šaul, ako aj v pogrčtenej forme. V *Sk* 13,9 sa to náhle mení „Vtedy Šavol, ktorý sa volá aj Pavol...“ Na tomto mieste Skutky

apoštolov čitateľa informujú, že Šavol má aj svoje druhé meno. Ako vysvetlí tento fakt?

Podľa niektorých si Pavol zmenil meno z úcty ku prokonzulovi Sergiovi Pavlovi na Cypre počas prvej misionárskej cesty. Tento názor je dnes menej prijímaný. Podľa Origena, kým Pavol plnil úlohy medzi vlastným ľudom, mal meno Šavol, pretože bolo blízke jeho súkmeňovcom, ale keď sa obracal ku Grékom, používal meno Pavol.

Ďalšia hypotéza hovorí, že nemohol byť niekto rímskym občanom bez toho, aby nemal rímske meno.

Snáď môžeme povedať, že autor Skutkov v 13,9 označuje apoštola menom Šavol s úmyslom predstaviť ho ako dokonalého Žida. Keď sa však stáva misiónárom pohanov, autorovi sa zdá vhodnejšie používať pogrécťenú latinskú formu Paulus.

Pavol v Jeruzaleme

Určite najväčšou skúsenosťou v živote mladého Pavla bola výchova pri nohách Gamaliela v Jeruzaleme. Je to ten Gamaliel, o ktorom sa v *Sk* 5, 34 dozvedáme: „*Tu vstal vo veľrade istý farizej menom Gamaliel, učiteľ zákona, ktorého si vážil všetok ľud.*“ Gamaliel žil na konci 1.stor pred Kr. a v prvej polovici 1.stor. po Kr. Správu, že Pavol vyštudoval pri Gamalielovi, nám podávajú iba Skutky apoštolov v 23, 3: „*Pri Gamalielových nohách som sa naučil prisne žiť podľa zákona otcov a horlil som za Boha, ako aj vy všetci dnes.*“

Pavol bol vychovávaný ako farizej a aj ku štúdiu pristupoval podľa princípov farizejskej školy. Saduceji ohraňovali Tóru len na napísané slovo, ktoré Boh odovzdal na Sinaji. Farizeji vyznávali, že Boh cez Mojžiša dal Izraelu Tóru písomnú

Pavol, Parmigianino

Sv. Pavol káže Solúnčanom, Gustave Doré

a ústnu. Písomná obsahovala 613 predpisov, ale ústna obsahovala viac. Písomná bola daná raz navždy, ústna bola odovzdávaná stáročia cez tradíciu. Písomná Tóra bola samozrejme dôležitejšia, ale mohla sa pochopiť len

vo svetle ústnej Tóry. Ak predpokladáme, ako sme povedali, že Pavol sa narodil niekedy okolo r. 5-10 po Kr. a že nejaký čas strávil v Tarze, tak v Jeruzaleme v rabínskej škole mohol byť 4-5 rokov. Takým spôsobom

sa dostaneme do obdobia rokov 24-30 po Kr, keď Pavol bol na „štúdiách“ pri Gamalielovi v Jeruzaleme.

Pavlov čas strávený v Jeruzaleme priviedol niektorých exegetov k otázke, či sa Pavol stretol s pozemským Ježišom. Je pravdepodobné, že Pavol opustil Jeruzalem ešte pred začiatkom Ježišovej verejnej činnosti. Keď Pavol hovorí v 1Kor 9,1 a 15,8, že videl Pána, myslí tým videnie pri Damasku v okamihu svojho obrátenia, ale nie na stretnutie s pozemským Ježišom. Na žiadnom mieste Pavol nespomína stretnutie s pozemským Ježišom a len ťažko môžeme predpokladať, že by Pavol takú dôležitú udalosť neuviedol.

Diskusia prebieha aj v otázke, či bol Pavol ženatý. Podľa židovského zvyku sa mal židovský muž okolo 18.-20. roku života oženiť. Preto sú autori, ktorí hovoria, že Pavol bol ženatý. Odvolávajú sa na text v 1Kor 9,5, v ktorom Pavol hovorí: „*Nemáme právo brať so sebou ženu, sestru, tak ako ostatní apoštoli a Pánovi bratia i Kéfas!*“ Proti tejto mienke stoja názory cirkevných otcov, ktorí považujú Pavla za neženatého a túto mienku potvrdzuje aj sám Pavol opäť v Prvom liste Korinťanom: „*Slobodným a vdovám hovorím: Dobré je pre nich, ak zostanú tak, ako ja.*“ (1Kor 7,8). Sú aj úvahy, že Pavol sa oddelil od svojej ženy alebo že bol vdovec.

V krátkosti sme predstavili niektoré hlavné etapy z Pavlovho života v období ešte pred jeho obrátením. Čo sa dialo s Pavlom od jeho odchodu z Jeruzalema až po jeho obrátenie v Damasku, Sväté písmo neuvádza. Je lepšie, aby to zostalo pre nás tajomstvom, než by sme sa mali uchýliť k prehnaným konštrukciám často vzdialeným od reality.

Som šťastná, keď som s blízkymi ľuďmi

Potrebujeme duchovné povolania. Ale je dôležité, aby nás tí ľudia, ktorí si duchovné povolanie zvolia, v živote povzbudzovali a boli pre nás sprostredkovateľmi Božích darov.

5/ V Bratislave na vysokej škole, kde si chodila, existuje vysokoškolské pastoračné centrum. Navštevovala si ho?

Istý čas áno, no po istej dobe som tam prestala chodiť. Nepáčil sa mi takýto druh a spôsob spirituality, a tak som chodila do kostola, kde bola klasická svätá omša a kde sme spievali piesne z Jednotného katolíckeho spevníka. Toto mi viac vyhovovalo a možno povedať, že i viac duchovne obohacovalo.

6/ Čím je pre Teba viera?

Viera je pre mňa presvedčenie, je to isté poznanie... Ale bude to asi zložitejšie, dala by sa o tom napísať esej.

7/ Si presvedčená, že kresťanstvo má v sebe silu oslovovať súčasných ľudí?

Niekde áno, inde nie. Ale myslím si, že áno... určite áno!

8/ Skús sformulovať tri vety, ktorými sa v živote riadiš?

Nebudú to tri vety. Snažím sa byť dobrá.

9/ Čo je zrelosť človeka?

Nemyslela som si, že mi dáte rovnakú otázku ako dievčatám z Tepličky, bola by som sa na to pripravila. Za zrelého človeka považujem toho, kto sa dokáže správne rozhodovať. Zrelý človek vie byť trpezlivý.

10/ Kedy je človek šťastným?

Myslím, že človek môže byť šťastný iba vtedy, keď má čisté svedomie. Som šťastná, keď som s blízkymi ľuďmi, keď viem, že ma má niekto rád.

11/ Ako si predstavuješ nebo?

Ako dokonalosť.

Za rozhovor ďakuje Ján Duda

Je čerstvou absolventkou Filozofickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave. Vyštudovala slovenský jazyk a literatúru v kombinácii s históriou. V Bratislave sa cíti dobre a nateraz tam hodlá ostať. Pôsobí dojemom (a možno to nie len dojem...), že predstavy o živote sú už jej vlastné, za ktorými si stojí. Je presvedčená, že cesta dobra nie je ľahká, i to, že to dnes mladí nemajú v živote ľahké. Po rozhovore s ňou som mal pocit, že človek je predsa len sčasti známe a sčasti tajomné Božie stvorenie. Nedokázal som vymyslieť slová, ktorými by som lepšie vystihol osobnosť 23-ročnej Mgr. Márie Sukeníkovej. Ale môžete sa o to pokúsiť vy z jej odpovedi na moje otázky.

1/ Čo pre Teba znamenajú Markušovce?

Markušovce to je môj domov, moja rodina. Mám tu svojich najbližších, ktorých mám veľmi rada. Nech som kdekoľvek, vždy všetko s nimi prežívam. Naša veľká rodina je pre mňa darom.

2/ Čo považuješ za najväčšie pozitívum a čo negatívum Tvojich rovesníkov?

Snáď to, že dnes máme veľké možnosti. To je dobré. Negatívum je to, že nie vždy si dokážeme správne vybrať.

3/ Čo Ťa zo slovenskej literatúry najviac zaujalo a prečo?

Zaujalo ma, že aj básne majú svoje dejiny, ktoré zaznamenávajú ich varianty. Vo svojej diplomovej práci som spracovala premeny básní v druhej polovici dvadsiateho storočia. Zistila som, že básne, ktoré boli publikované v zbierkach, mali predchodkyne v časopisoch. Zaujímavé bolo pre mňa objavovanie rôznych verzii jednej básne, ktoré vždy odzrkadľovali dobu - napríklad aj ideologické vplyvy.

4/ Duchovné povolanie v dnešnom svete - čo si o tom myslíš?

Izrael treba navštíviť trikrát... A potom vždy

Ajs takýmto úsmevným názorom cestovali toto leto pútnici do krajiny, ktorú sa naozaj oplatí navštíviť – Svätá Zem. Miesto, ktoré prekvapí, občas vyrazí dych, možno šokuje, ale v každom prípade si získa srdce človeka. Svedčia o tom aj tí, ktorí tam boli už trikrát či päťkrát a znova túžia prísť na miesta, kde sú naše korene.

Izrael očami a ústami médií

Neprejde hádam deň, kedy by médiá „neohlasovali“ hroznú situáciu v Izraeli. Hrôzostrašné filmové a fotografické zábery mýtvy, zranených alebo tých, ktorí prišli o celý svoj majetok, pretože sa tam strieľa a zabíja. Ten, kto chce ísť navštíviť túto krajinu, je vraj prinajmenšom dobrodruh, ktorý ide do rizika. Aj toto leto tomu nebolo inak. Obzvlášť v čase, keď vypukol izraelsko-libanonský konflikt. A pútnik, ktorý si už na jar rezervoval svoju letenku, zvažuje, či sa do takého veľkého rizika pustí. Tesne pred odletom si zisťuje čo najviac informácií, ako to na „vojnovom“ území vyzerá a pýta sa na názory. Ľudia málo znalí tamojších pomerov ukazujú prstom na čelo, čo signalizuje bláznovstvo cestovania. Kompetentní z ministerstiev apelujú na zdravý rozum a neodporúčajú vycestovať (hoci oficiálne vyhlásenia poskytnúť nemôžu), no a blízki pútnika apelujú na srdce, pretože sa o neho

boja. Do takejto - takmer bezradnej situácie - zazvoní v cestovke telefón. Sprievodca, ktorý tam pôsobí už niekoľko rokov, odkazuje „tým svojim“, že sa na nich teší a že môžu pokojne priletieť. A tak sa na bratislavskom letisku stretnú len tí „neoblomní“. Na tých siedmich, čo to predsa len vzdali, si skupinka počas pobytu spomenie s vedomím, že sú radi, že oni vytrvali.

Apropo médiá – obraz o vtedy prebiehajúcom izraelsko-libanonskom konflikte si návštevníci vytvorili po svojom. Ak chceli mať proamerický pohľad na problematiku, stačilo si nalaďiť CNN, ak chceli mať proarabský pohľad na konflikt, prepínalo sa na arabskú Al-Džazíru, no a komu stačili len povrchné správy s fotozábermi

BeerSheva

starými niekoľko dní, tak si zapol slovenské médiá.

Prvé „dotyky“ so Zemou

Po krátkom lete pútnici pristanú na novovybudovanom modernom izraelskom letisku Ben Gurion. Určite v očiach mnohých sa zračí otázka – toto hypermoderné miesto akosi nemá nič spoločné s predstavou prastarých pútnických miest. Podobne to bolo s hlavným mestom Tel Aviv. Rušné a bohaté mesto plné drahých áut, vyobliekaných ľudí, reštaurácií, obchodov, kaviarničiek a palmových pláží. Kto si chce užiť konzumnú dovolenku, je tu na správnom mieste. Pristáť len v hlavnom meste, odrekreovať sa a znova odtiaľ odletieť. More, hudba, pestrá strava... a nuda. Tí, ktorí chcú „zažiť“ túto krajinu, musia urobiť čosi viac. Vyštartovať a prebádať si ju zo severu na juh, z východu na západ. Hoci je dosť malinká, dá sa to len šťastie. Aby ostalo niečo aj na druhý, tretí, štvrtý... raz. Je tam toho neskutočne veľa, čo treba vidieť, počuť, kde sa treba pristaviť, precítiť, premeditovať... jednoducho prežiť. Títo pútnici až potom pochopia, prečo je Izrael stále stredobodom pozornosti.

Jeruzalem

Kto je to Izraelčan?

Úsmevne a parafrázou sa dá povedať, že je ľahšie prejsť ľave uchem ihly ako človeku opísať Izraelčana. Prototyp neexistuje. Väčšina obyvateľstva je síce židovského vierovyznania, no žijú tu moslimovia, kresťania a prívrženci rôznych siekt. To čo majú spoločné, je snáď len izraelský cestovný pas a nič viac. Možno aj preto koluje vtipná mienka – dvaja Izraelčania, tri názory.

Stretnete tu vzdelaných učencov, ale aj opálených svalovcov usilujúcich sa zaujať ženy na pláži; ortodoxných židov, ktorí aj v najväčšej horúčave pobežujú v čiernych kabátoch a s veľkými čiernymi klobúkmi; zahalené arabské ženy, ktoré sa kúpu v kompletnom oblečení; neoblomných Arabov vytrvalo ponúkajúcich na trhu svoj tovar... Takže vytvoriť si obraz Izraelčana sa nedá kvôli tej krásnej mnohorakosti. To, že je územie rozdelené na dva tábory – židovský a arabský, ktoré si k sebe stále nedokážu nájsť cestu, je a zdá sa, že ostane ešte dlho tajomstvom s veľkým otáznikom. Ak chcete vedieť, v ktorej časti Izraela sa práve nachádzate, zistíte to aj bez toho, aby ste ovládali arabské či hebrejské nápisy na tabuliach. Aj podľa ich vzťahu k životnému prostrediu, a teda podľa toho, kde sa hromadia kopy odpadů.

Posvätné miesta

Pútnik si pred cestou vytvorí svoju predstavu všetkých tých miest, o ktorých už toľkokrát počul, čítal v Biblii alebo si načítal v odbornej literatúre. Je to všetko málo. Tie miesta treba jednoducho zažiť. Aby bol zážitok úplný, je potrebné mať pri sebe sprievodcu, ktorý to tiež nemá len načítané, ale aj zažité. A takéto šťastie mala aj táto skupinka. Mons. ThDr. Ján Majerník je tam pre Slovákov človekom na správnom mieste. Dokáže vo svojom komentovaní veľmi pútavo sklbiť biblistiku s archeológiou, s historickými svetskými udalosťami, súčasnou politikou a ekonomikou a to všetko podať tak, aby to zaujalo mladých i starých. Je to jeho vzácny dar.

Kto sa chystá navštíviť miesta vo Svätej Zemi, ten nech si zväží, čo tam vlastne chce robiť. Chce si ich odfotiť? Nafilmovať na kameru? Prečítať si o nich presne na tom mieste? Modliť sa tam? Meditovať? Vychutnávať tú inakosť atmosféry? Nedá sa všetko

Miesto narodenia Krista

naraz, stále by to bolo na úkor nejakej činnosti. Skúsenosti hovoria – nechajte fotoaparát doma a na konci pobytu si radšej kúpte publikáciu s fotkami, aké sa vám nepodarí odfotiť a radšej si tie miesta vychutnáajte všetkými zmyslami naplno.

Nevyčerpatel'ný vyčerpávajúci program

Pestrosť zostaveného programu spočívala v striedaní historických miest, národných parkov, morí, riek, jazier, púští... Je pozoruhodné, že na každého človeka zapôsobia iné miesta – niekto sa s údivom skláňa k betlehemskej „hviezde“ – k miestu, kde sa narodil Kristus, niekomu príde zaťažko vzdialiť sa z miesta Božieho hrobu, pri ktorom smie pobudnúť len zopár minút. Iný padne na kolená na Golgote pred krížom a cíti neskutočnú bázeň v srdci. Ďalšieho „zlomí“ miesto, kde Mária povedala anjelovi svoje fiat. Možno aj preto, že v tej jaskynke naplnenej po samý okraj pokojom cíti tie svoje túžby a priania, ktoré predkladá Bohu. Všetky tie, z počutia a čítania známe miesta, sú akosi iné. Sú iné tým, že sme prítomní priamo na nich, pred nimi a že sú ozajstné.

Nádherne a zároveň rozporuplné miesta

Jeruzalem a Betlehem pôsobia na pútnika ako dvojčatá, ktoré sa vypínajú

na kopcoch a svojou rýchlou výstavbou už takmer splývajú. Vari každý má zmiešaný pocit, keď sa ocitne na Krížovej ceste. Je to vlastne úzka ulička, bazar plný predávajúcich, kde sa miešajú vône tovaru a korenín. A pútnik si kladie vyčítavú otázku – tadiaľ mal ísť Ježiš? Nemožné. A predsa. Pochybnosti sa zmenia, keď príde (nielen Veľký) piatok a vtedy je to križovatka všetkých – kresťania putujúci v hlbokéj úcte s modlitbou na perách sa stretávajú s ortodoxnými židmi v čiernych odevoch, ktorí utekajú k Múru nárekov a moslimovia s čiernobielymi šatkami na hlavách sa náhli k piatkovej modlitbe na chrámovej návršie, kde stojí mešita Al Aksa. Napriek tejto spoločnej črte ich delia svety. Každý žije a modlí sa k svojmu Bohu v tom „svojom“ Jeruzaleme, ktorý je aj podľa toho rozdelený na židovskú, moslimskú, kresťanskú a arménsku štvrť. Getsemanská záhrada je pestrofarebná s nádhernou paletou olivovníkov a rôznych kvetín. Akoby ani nebola tým smutným miestom z čias Krista. Pod Olivovou horou sú „naukladané“ hroby prorokov s ich vtedajšou túžbou byť čo najbližšie až príde čas vzkriesenia. K veľmi dôležitým hrobkám patrí bezpochyby tá Dávidova. K nej sa prichádza podľa tamojších regulí – muži iným vchodom, ženy tiež iným. Keď človek zastane pred tou mohutnou hrobkou, ktorá je prikrytá čiernym plátňom so zlatými vyšívanými písmenami, má pocit, akoby to bolo včera, čo „odišiel“. Mnohokrát sú to detaily, ktoré útočia na emócie človeka. Tak ako v prípade miesta, kde Peter zradil Ježiša. V celej dedinke akosi viac ako inde kikirikajú kohúty. Tu pútnikovi

naskočí husia koža a prebehnú hlavou otázniky nad svojim vlastným každodenným zrádzaním...

Cesta púšťou

„Zoberte si dostatok vody“, počuť stále dookola. Oprávnené. Bez nej by to pútnik nezvládol. A ten obdivuje beduínov, ktorí sa z času na čas po niekoľkých kilometroch objavia pod jedným vysušeným stromom. Je to bezpochyby tamariška a vedľa nej poslušne slúžiaca ľava. Hoci sú Negevská a Judejská púšť na prvý pohľad pusté, skrývajú v sebe množstvo objaveného a aj toho ešte neobjaveného. Jedno z mnohých prekrásnych miest je Ein Gedi. Oáza v púšti ospievaná aj v Piesni piesní, kde sú jaskynky, v ktorých sa Dávid skrýval pred Šaulom. Prechádzať celý deň púšťou s prestávkami na úžasných miestach a na sklonku dňa vojsť do Egypta, aby mohol pútnik v noci vystúpiť na Sinaj, kde privíta východ slnka, je silný zážitok, na ktorý sa nezabúda.

Archeológia - magistra vitae

Pútnikové srdce a rozum sa nadchne, keď zastane v 9000 rokov starom Jerichu, keď môže obdivovať jaskynky v Kumráne, kde sa našli originálne zvitky, keď vystúpi na Herodion, kde v úžasne premyslenom a prešpekulovanom „panskom“ sídle pochopí vtedajšiu moc pyšného kráľa Herodesa Veľkého, ktorý sa zľakol, že zrazu sa narodil Ktosí väčší než on. Stačí deň v púšti a človek pociťuje hlad, smäd, únavu a zrazu zbadá do skál vytesaný Kláštor pokúšania Krista. Vtedajšia biblická lákavá ponuka by zlomila mnohých.

Hora Tábor

Pestrý reliéf krajiny

Izrael je úžasný aj tým, že tu nájdete rozličné krajinné útvary – úrodnú pôdu i skalnaté púšte, hory i moria, staré archeológii objavené miesta i novovybudované štvrte. Pozoruhodné však je to, že sa často objavia vtedy, keď to nečakáte. Ako napríklad mesto Korazim. Uprostred skalnatého prostredia pieskovej farby sa pútnik zrazu ocitne na mieste, ktoré akoby bolo prekliate. Celé z čiernych skál a čierneho piesku.

Vraj pôsobením sopečnej činnosti. To biblické zvolanie: „Beda ti Korazim, beda ti Betsaida...“ priam kričí z toho miesta.

Miesta, ktoré zanechajú stopy v srdci

Počas dvoch týždňov ich pútnik navštívi veľmi veľa. Z toho veľkého počtu aspoň zopár: Kostol Navštívenia Panny Márie, kde prvýkrát predniesla Magnificat. Jaskynka, v ktorej sa Ježiš prvýkrát pomodlil Pater noster. Betánia – miesto vzkriesenia Lazara. Samuelova hrobka – miesto, na ktorom si Šalamún vyprosival múdrosť. Cesarea prímorská s úžasne veľkým a dobre vybudovaným amfiteátrom. Hora Preme-

Socha Panny Márie v Nazarete

nenia – Tábor a Hora Blahoslavenstiev. Kafarnaum – mesto, kde žil a pôsobil Pán Ježiš. Kána galilejská, ktorá ponúka okrem dobrého vína aj priestor, kde si môžu manželia za asistencie kňaza obnoviť svoje manželské sľuby a v rie-

ke Jordán zasa každý svoje krstné sľuby...

Je toho v Izraeli veľmi veľa, čo pútnik vidí, počuje, čoho sa dotýka, kam vstúpi. Nestihne to však počas jedného pobytu. Až na konci pobytu pochopí to, čo mu spolupútnik, ktorý tam cestuje už šiestykrát na začiatku cesty povedal: Izrael treba navštíviť trikrát... a potom vždy. Izrael si jednoducho získa srdce pútnika.

Monika Hodnická

Mons. ThDr. Ján Majerník sa narodil 27. marca 1956 v Humennom. Detsvo ako aj školské roky prežil v rodnom meste. Štúdium na Gymnázium v Humennom ukončil v roku 1975. Nasledoval odchod do USA a štúdium teológie a biblických vied v Ríme v rokoch 1976-1987. Dňa 6. júna 1982 bol Svätým Otcom Jánom Pavlom II. v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne vysvätený za kňaza. V rokoch 1987-1990 pokračoval v štúdiu biblických vied v Jeruzaleme, ktoré v roku 1990 ukončil doktorátom z biblickej teológie. Od roku 1990 pôsobí ako kňaz – misionár vo Svätej zemi. Je nadšeným organizátorom púti zo Slovenska. V pastorálnej činnosti sa venuje najmä sprevádzaniu pútnikov nielen zo Slovenska, ale aj iných krajín.

Milí naši čitatelia!

Možno práve sedíte na svojom kresle niekde v obývačke a včera, alebo predvčerom sa vám dostal do schránky časopis, ktorý práve držíte v ruke. Sadli ste si a na stolíku zbadali Pokoj a dobro. Povinnosti, starosti, upratovanie ste dali na chvíľu bokom...

*Kardinál Joachim Meisner,
arcibiskup v Kolíne nad Rýnom*

Mládež v uliciach Levoče

Stránky kalendárov

Ak by ste pootáčali dozadu zopár stránok vo vašom kalendári, určite by ste sa dostali aj k sobote 13. augusta. Kto prežil tento alebo nasledujúce dva dni v Levoči, tak si teraz spomenul, že tento súčet 13. – 15. augusta + Levoča = stretnutie mladých ako istá spomienka na Svetové stretnutie mládeže so sv. Otcom v Kolíne nad Rýnom v roku 2005.

Mladý Ježiš, ktorý mal byť hlavnou „hviezdou“ tejto udalosti, sa tiež zúčastnil. Všetci sme sa naňho tešili, chceli sme mu položiť k nohám naše starosti a radosti a tí, ktorí boli v Kolíne, sa mu za to iste prišli poďakovať. Kde ste ho mohli zazrieť? V radostných očiach mladých

dievčat, v piesňach, v slzách kľáčiacoho chlapca, v svedectvách, v kázni kardinála Meisnera, v zapálených srdciach organizátorov, pri premenení na Mariánskej hore a ešte na mnohých miestach. Ale to by už asi nevystačilo toto číslo časopisu.

Znamená to, že keď je na toľkých miestach, určite nebudete mať problém nájsť mladého Krista ani vy. Stačí sa pozrieť na obeť ruky mamy, alebo si vypočuť kamaráta snažiaco sa rozveseliť vás...

Sv. Michal Archanjel

Možno teraz zavriete Pokoj a dobro, lebo idete urobiť čosi, čo ste ešte nestihli.

Možno dnes prečítate celý časopis.

Možno vám teraz niečo kypí v kuchyni na peci, alebo nejaká návšteva klope na dvere ...

Ja vám ale v každom prípade želim príjemné čítanie a nech cítite po boku anjela strážneho, aj nášho patróna sv. Michala archanjela. Nech nám pomáha ako doteraz!

Lucia Dutková

... taký malý Kolín

Mnoho mladých sa zúčastnilo na tomto stretnutí v Levoči a to nielen tí, ktorí boli minulý rok v Kolíne. Ja som oslovila 3 osoby a dovolila som si nahliadnúť do ich srdca a spomienok jednoduchou otázkou:

Čo pre teba znamenal Kolín a Levoča? Čo si si „odniesol(a)“ z týchto stretnutí?

Tu sú ich odpovede, za ktoré im veľmi pekne ďakujem.

Klára, 19r.

„Kolín bol úžasným miestom plným pokoja a priateľskej atmosféry. Každý z nás mohol čerpať z Božej lásky toľko, koľko potreboval. Pre mňa bol najdôležitejší pokoj a Boh mi dal, čo som potrebovala, naplnil ním moju dušu a za to mu ďakujem. Levoča ukázala, že aj tu na Slovensku dokážeme vytvoriť spoločenstvo, v ktorom pôsobí Jeho láska. Dá sa povedať, že to bol taký malý Kolín tu doma.“

Fero, 19r.

„Kolín bol pre mňa úžasný zážitok. Na jednej strane mi „priniesol“ množstvo skvelých ľudí „rovnej krvnej skupiny“, s ktorými ešte i teraz udržujem kontakty. Na druhej strane som si skvele utužil vzťah s Tým hore. Jednoducho paráda a veľmi rád si to zopakujem!“

Veronika, 19r.

„Do Kolína som prišla oživiť v sebe všemohúcnosť živého Boha, ktorého som v tých dňoch hľadala. Chcela som upevniť v sebe vieru a byť pre iných potešením. Kolín mi ukázal, že nech som kdekoľvek, s kýmkoľvek, o hlade či smáde, tak On sa neprestajne stará o svoje deti a pevne no nežne ma drží v náručí. A práve to ma usvedčilo v mojich pochybnostiach.“

Milí naši dobráčikovia!

Už ste určite zabudli na tie krásne slnečné dni plné pohody, oddychu a znova otvárate učebnice, písanky, oprašujete si vedomosti z predchádzajúceho školského roka a rovnako i získavate nové. No iste sa netešíte, že vám na tejto stránke, ktorá by mala byť súčasťou oddychu, pripomínam školu. Ale i tá patrí do vášho života. Verím, že i vy sa zaujímate o niektoré oblasti, informácie, ktoré sú pre vás niečím novým. Pritom sa dozviete neuveriteľné, úžasné veci, ktoré sú dielom Božích rúk.

Dobráčikovia, poznáme i také veci, ktoré nevidíme, ale vieme, že existujú, sú pre náš život dôležité. Cítíme ich pôsobenie. Napríklad vzduch, vietor, teplo alebo láska, múdrosť. Podobne je to s anjelmi. Nevidíme ich, no mnohokrát cítime ich pomoc, ochranu. Veď koľkokrát nás postretla nebezpečná situácia, ale vďaka anjelovi, ktorý stál nad nami, sme z nej vyšli bez ujmy na zdraví. Alebo sme si povedali, že chvála Bohu sa nestalo nič horšie. Sú neviditeľní, a predsa pôsobia v nás, sú v našej blízkosti. Naša farnosť sa teší, že odpustovú slávnosť môže prežívať práve na sviatok Archanjela Michala, známeho to bojovníka s diablom. Aj náš život je neustály boj. Naše vnútro, naše dušičky sa stále rozhodujú medzi dobrom a zlom. Chceme byť dobrí, no niekedy nás premáhajú myšlienky vykonať nesprávnu vec, neposlúchnuť, podraziť priateľa, žalovať, ohovárať,... Musíme bojovať a pomáha nám v tom anjel strážny. Mečom nám môže byť modlitba, spoločné rodinné čítanie príbehov zo Svätého písma, účasť na svätej omši a čo najviac, prijímanie Eucharistie, ktorá nám je dokonalou posilou v boji proti diablu.

Želáme si teda, aby sme nezabúdali na našich anjelov strážnych, aby sme sa im denne prihovárali a prosili ich o pomoc a posilu. Vtedy je čert veľmi zlostný a musí sa od nás vzdialiť. Pretože prichádza anjel, ktorý chce vždy zvíťaziť. Teší sa a berie si nás pod svoju ochranu.

Tak teda nech anjel zvíťazí.

Súťaž

Dobráčikovia, vieme, že svätý Michal sa zobrazuje ako bojovník ozbrojený mečom, štítom a kopijou. Poznáme ho ako strážcu nebies. Tiež ho nazývame archanjelom, čiže... Odpoveď sa dozvieme, keď sa správne pohráte s číslicami a zistíte, ku ktorému lístku spadne daná hruška.

Tešíme sa na vaše odpovede!

PS: A čo keby ste sa podelili s prázdninovými zážitkami? Nakreslite, alebo napíšte nám ich. Najzaujímavejšie zverejníme v našom občasníku.

informátor

- V dňoch od 19. do 21. júla 2006 usporiadal pán kaplán Valentín Kokoruďa výlet miništrantov v Slovenskom raji. Ubytovaní boli v Spišských Tomášovciach, odkiaľ podnikali túry po Slovenskom raji a kde trávili čas športom, hrami a dobrou náladou.

- Dňa 27. júla 2006 pán kaplán Kokoruďa so skupinou mládeže z Tepličky usporiadal výstup na Zbojnícku chatu vo Vysokých Tatrách. Výstup sa vydaril aj vďaka dobrému počasiu.

- V dňoch od 8. do 10. augusta 2006 bohoslovec Matúš Reiner usporiadal pre mládež farnosti a filiálok trojdňový výlet do prírody v Hnilčíku. Bývali na chate v Hnilčíku, kde strávili čas predovšetkým návštevou prírody.

- Dňa 19. augusta 2006 navštívil Lieskovany otec biskup Mons. Štefan Sečka, aby požehnal novú krížovú cestu v Lieskovanoch. Počas sv. omše zo slávnosti Nanebovzatia Panny Márie požehnal jednotlivé zastavenia krížovej cesty. Po sv. omši pred kostolom za nádherného počasia požehnal hasičskú striekačku a zástavu dobrovoľného hasičského zboru v Lieskovanoch. Novú krížovú cestu pre Lieskovany daroval pán Mikuláš Dzurinda. Dňa 15. augusta 2006 v deň slávnosti Nanebovzatia P. Márie slúžil slávnostnú sv. omšu v Lieskovanoch pán farár Duda.

- V utorok 29. augusta 2006 pán kaplán Kokoruďa zorganizoval výlet mládeže do Vysokých Tatier. Pre nepriaznivé počasie mládež z Markušoviec a Tepličky navštívili Beliansku jaskyňu a múzeum v Tatranskej Lomnici.

- V piatok 8. septembra 2006 slúžil v kostole Narodenia P. Márie v Tepličke slávnostnú sv. omšu pán farár Ján Duda. V nedeľu 10. septembra 2006 slávnostnú odpustovú sv. omšu v Tepličke slúžil vdp. František Trstenský, rodák z Tvrdošína.

Pokoj a dobro ako kniha

Farský časopis Pokoj a dobro nájdeme na internete, ale listovať v jeho jednotlivých číslach môžu aj čitatelia a návštevníci Obcej knižnice v Markušovciach. V knižnej podobe je zviazaných 38 čísel tohto časopisu od roku 1999, kedy vyšlo jeho prvé číslo až po rok 2005. Toto „malé dielko“ vzniklo zozbieraním všetkých čísel v obecnej knižnici až po myšlienku zhrnúť prácu

redaktorov časopisu Pokoj a dobro do knihy, a tak zachovať časopis pre budúce generácie. Kniha má od marca 2006 svoje čestné miesto na polici v knižnici. Verím, že spolu s Markušovským spravodajom prinesie úžitok a potešenie všetkým, ktorí budú v nich aj po rokoch obracať stránky, pretože sa v nich odráža život našej farnosti a obce.

Chcem vysloviť želanie, aby o 5-6 rokov k tejto knihe pribudla ďalšia. Dúfam, že tento nápad povzbudí redaktorov v náročnej práci.

S vďakou Božena Sečková

Takto sme začínali

Exkluzívne zábery z Nemecka pre Pokoj a dobro

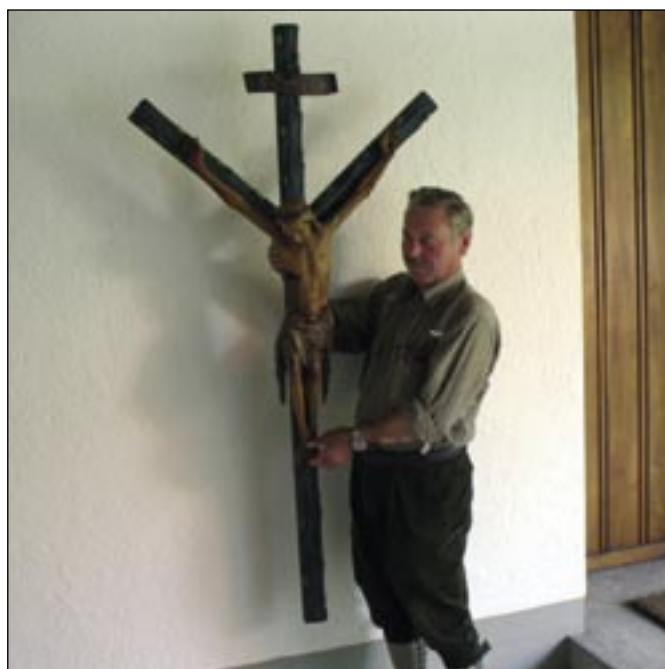
Križ z Levoče zdobí átrium pápežovho domu

Pohľad do záhrady pápežovho domu v Pentligu

Hrob rodičov pápeža a jeho sestry Márie

Pán Rupert Hofbauer, správca pápežského domu, odovzdal pápežovi levočský križ, ktorý má podobu stromu života

Križ pre pápeža

(slovenský preklad textu z nemeckých novín)

(Pentling, Nemecko) Pápež bude prekvapený. V stredu (13.9.) získa vo svojom súkromnom dome pekný darček - kópiu križa z roku 1320 - zhotovený majstrom Pavlom z Levoče z východného Slovenska. Majiteľom ďalšej zo štyroch kópií bol aj pápež Ján Pavol II. Originál visí v Kostole sv. Jakuba v Levoči, v druhom najväčšom kostole na Slovensku. Križ zavesia vedľa vstupných dverí pápežovho

domu. Je to darček dekanátu v Levoči s pomocou istej školy v Spišskej Novej Vsi. Týmto darčekom chcú slovenskí katolíci vyjadriť svoju úctu. Slováci dúfajú, že pápež navštívi ich krajinu a mariánske pútnické miesto v Levoči.

Uvádzame to tu preto, lebo k sprostredkovaniu daru pre pápeža prispela aj farnosť Markušovce.